

ger hidtil afgjorte ved, at der fra Overbestyrelsens Side er beordret Omtøfningsforretning af den stedlige verbøslige Øvrighed, og Competencen til disse Forretninger er, efter hvad der er kommet til Ministeriets Kundskab, heller ikke bleven retslig modsagt.

I nærværende § er der taget udtrykkelig Forbehold om Domstolenes Afgjørelse; det vil upaatvilelig i mange Tilfælde, af Hensyn til de stedlige Forhold, findes mere pænseligt, at der bygges en Annexkirke, end at Kirken gives Udvidelse. Til at afholde de derved forøgede Udgifter kunde Kirkeieren ikke anses forpligtet. Der er i Paragraphen foreslaaet de i denne Henseende fornødne Bestemmelser til at opnaae Diemebet uden at træde Kirkeierens Ret for nær.

Det er i Paragraphen udtalt, at Vedligeholdelse af Annexkirker vil komme til at paahvile Kirkeieren. Naar det, som her foreslaaet, bestemmes, at der gives ham Bederlag for det, som det koster mere at holde Annexkirken vedlige, end det vilde have kostet at holde den ellers nødvendige Udvidelse af Hovedkirken vedlige, kan der formeentlig herimod ikke gøres nogen billig Indvending fra Kirkeierens Side.

ad § 6.

Varmeapparater ere uden Paalæg fra Synets eller Ministeriets Side indrettede i adskillige Kirker. Da Drifts-Omkostningerne forholdsvis til den Nytte, som de kunne stifte, ere ubetydelige, og Opholdet i Kirken ikke ved Kulde og Uhyggelighed bør staae i Misforhold til det daglige Ophold i Husene, bør det forebygges, at der skulde kunne lægges Hindringer iveien fra Kirkeierens Side for Anbringelsen af saadanne Indretninger.

Med Hensyn til Orgeler i Kirkerne er Ministeriet ligesom tidligere Cancelliet gaaet ud fra, at deres Anskaffelse er en frivillig Sag fra Kirkeierens Side, men ogsaa her vil det være rettest at bestemme, at Kirkeieren ikke kan modsætte sig deres Anbringelse.

ad § 7.

Med Hensyn til de Gjenstande, der som Rekviziter staae i nærmere Forbindelse med Gudstjenesten, er man steds gaaet ud fra, at

Kirkebestyrelsens almindelige Bestemmelse desangaaende maatte være Regel, og der findes forskjellige Udtalelser fra Cancelliet og Ministeriet om, hvilke Fordringer der i den Henseende maatte stilles til Kirkeierne.

Til nærværende Paragraphs Bestemmelser henhøre saaledes:

Canc. Skrivelse af 4de Juni 1846, at Alterbordet skal behænges med et passende Alterklæde af Fløiel, Silke eller smukt Klæde, og at det skal belægges med en hvid, reen og heel Dug af passende Fiinhed.

Canc. Skrivelse af 9de November 1839 tilsiges Kunstacademiets Medvirkning ved Valg og Bedømmelse af, om nye Altertavler ere passende, og ved Tilsyn med Casation af gamle.

Canc. Skrivelse af 4de October 1836 fordrer, at Knæfaldet skal være udstoppet og bestrøket med Væder.

Det er ved Syn udsat, at et Knæfald burde gøres større efter Communicanternes Antal, og dette er givet Medhold af Ministeriet.

Ministeriets Skrivelse af 19de Juli 1851 fordrer, at Kalken skal være af Sølv, indvendig forgyldt, at Disken skal være af Sølv, og at Alterkanden skal være af Porcellain af passende Form.

Canc. Skrivelse af 2den November 1833 og 27de Januar 1835, Canc. Circulaire af 23de Februar 1841 og Canc. Skrivelse af 9de Juni 1846 fordrer, at Messchaglen skal være af rødt Fløiel med Guldgaloner.

Ministeriets Skrivelse af 10de April 1849 udtaler, at Kirkeierne ere pligtige at anskaffe og vedligeholde Alter- og Psalmehog.

Canc. Skrivelse af 4de Juni 1846 fordrer, at Kanten paa Prædikestolen bør være udstoppet og overtrukket.

Forøvrigt bemærkes, at nogle af de i denne § indeholdte detaillerede Bestemmelser, der formeentlig ville findes stemmende med Forholdets Natur, ogsaa støtte sig til den gjældende Praxis, idet de i Tidernes Løb oftere ere fremsatte af Synet som Fordringee, der maatte stilles, og af Ministeriet givet